

ABONAMENTELE

Pentru Sibiu:

1 lună 85 cr., 1/4 an 2 fl. 50 cr., 1/2 an 5 fl., 1 an 10 fl.

Pentru ducerea la casă cu 15 cr. pe lună mai mult.

Pentru monarhie:

1 lună 1 fl. 20 cr., 1/4 an 3 fl. 50 cr., 1/2 an 7 fl., 1 an 14 fl.

Pentru România și străinătate:

1/4 an 10 franci, 1/2 an 20 franci, 1 an 40 franci.

Abonamente se fac numai plătindu-se înainte.

TRIBUNA

Apare în fiecare zi de lucru

INSERTIUNILE

Un șir garmond prima-dată 7 cr., a doua-ora 6 cr., a treia-ora 5 cr.; și timbru de 30 cr.

Redacția și administrația: Strada Măcelarilor nr. 21.

Se prenumără și la poste și la librării.

În România:

la dnul Carol Schuler în București, strada Labirint nr. 4.

Epistole nefrancate se refuză. — Manuscripte nu se înapoiază

Un număr costă 5 cruceri v. a. sau 15 bani rom.

Noi și Sașii.

(S). Ese din zi în zi tot mai mult la iveală, că nu mai avem noi Români trebuință de ajutorul nimărui, pentru-ca să ajungem la împlinirea dorințelor noastre legitime. Lumea a ajuns încetul cu încetul să ne cunoască așa cum în adevăr suntem și să se încredințeze, că suntem destoinici să-i facem servicii în anumite împrejurări foarte prețioase. Atât ni-e destul: după-ce s'a recunoscut odată, că atât monarhia cât și patria noastră mai restrinsă are trebuință, aici în Carpați, de un popor ca noi, cealaltă vor urma de sine — după timpuri și împrejurări.

O constatăm aceasta pentru-ca nu cumva fie Sașii, fie amicii lor să creadă, că ne preocupăm de actuala politică a Sașilor conduși de dorința de a ni-i face aliați pe Sași. Alianța Sașilor nu mai are pentru noi nici o importanță actuală.

A fost un timp, când Sașii puteau să ne facă și ni-au și făcut mari servicii, și n'ar fi Români vrednici de mai buna soartă ce li-se pregătește pentru un viitor nu tocmai depărtat, dacă ar uita vre-odată că în Sibiu a fost într'unul din cele mai grele timpuri centrul vieții lor politice și că Sașii nu s'au folosit de legăturile lor cu Germania spre a ne face greutate, când noi ne dedeam silința să luminăm opinia publică germană asupra adevăratei stări de lucruri din Ungaria.

Am merge însă prea departe cu recunoștința, dacă am admite, că serviciile, pe care ni-le-au făcut Sașii, sânt dovezi de simpatii. Nu! Ceea-ce i-a determinat pe Sași să ne dea mână de ajutor n'au fost simpatiile către poporul român, ci propriile interese de conservare ale poporului săsesc.

Noi Români suntem nu numai cel mai numeros, ci totodată și cel mai bine situat dintre popoarele, pe care actualul regim din regatul ungar le jignește în desvoltarea lor, și frunțașii Sașilor sânt oameni destul de chibzuți, pentru-ca să înțeleagă, că cu cât noi suntem mai tari, cu atât mai cruțător are să fie guvernul ungar față de ceilalți.

Ne-au ajutat deci, când eram slabi, și nu avem cuvinte de a ne supăra, când vedem, că nu ne mai ajută, ci-și dau silința să tragă foloase din strimțtoarea, în care noi l'am adus pe guvernul din Budapesta.

Să fie încredințați Sașii, că aceia dintre Români, care cunosc bine împrejurările și-și dau seamă despre mersul lucrurilor, se bucură în toată sinceritatea, când ved la ce mare preț au ajuns cele

treisprezece voturi ale deputaților trimiși de Sași în parlamentul din Budapesta.

E mare stăpân firea!

Cum ar vorbi astăzi guvernul ungar cu Sașii, dacă n'ar fi fost la mijloc cei vre-o zece ani de luptă întinsă a Românilor!? Nu Sașii, dar Croații, care au cu totul altfel de poziție, Croații ar fi fost striviți și ei, dacă opozițiunea națională română nu ar fi luat la timp caracterul energic, pe care trebuia să-l aibă, pentru-ca guvernul din Budapesta să curme acțiunea începută în Croația.

E mare serviciul, pe care l'am făcut noi Croației; tot o exagerare ar fi însă, dacă am zice, că din simpatie către poporul croat l'am făcut. Ceea-ce ne-a determinat au fost propriile noastre interese.

Suntem și noi destul de chibzuți, ca să înțelegem, că cu cât mai slabi vor fi Croații, cu atât mai grea are să fie lupta pentru noi. Nu se poate dar' să nu ne bucurăm, când vedem că se întărește pozițiunea Sașilor, căci cu cât mai tari sânt Sașii, cu atât mai bine se promună principiul poliglot, pentru care ne luptăm noi. Deși nu mai avem dar' trebuință de ajutorul Sașilor, așteptăm ca ei să se ajute înșiși pe sine trăgând foloase pe cât se poate de mari din situațiunea favorabilă ce li-s'a creat prin luptele purtate de noi.

Așa au să ne înțeleagă, când le mărturisim, că ne pare greșită politica, pe care o fac astăzi nouă altfel foarte simpatice frunțași ai poporului săsesc, și ne temem, că situațiunea va trece fără-ca poporul săsesc să fi tras din ea vre-un folos pozitiv și durabil.

De aceea ne bucurăm de avântul, pe care l'a luat tinerimea săsească, căci deși astăzi nu are conlucrarea Sașilor nici o importanță pentru noi, într'un timp nu tocmai depărtat noi și Sașii vom trebui să lucrăm împreună, și acțiunea pornită de tinerimea săsească pregătește spiritele pentru această lucrare comună.

Actualii frunțași ai Sașilor s'au cam instrăinat în timpul celor din urmă câțiva ani de Români. Văzând hotărîrea, cu care noi am intrat în luptă, și succesele neîndoioase ale acestei lupte, ei au fost, precum se vede, cuprinși de temerea, că din mijlocul nostru vor ești cu timpul niște asupritori tot atât de răi ca cei de astăzi, dacă nu chiar mai răi.

N'am fi sinceri, dacă am zice, că acest pericol e cu deservire imaginat.

Ce e drept, poporul român, trecut prin multe și mari suferințe și cumpătat prin chiar firea lui, nu are tendențe asupritoare. Mai puțin încă ar pute să aibă asemenea tendențe actualii conducători ai Românilor, care au avut atâtea ocazii,

ca să-și dea seamă, cât de mult a pierdut poporul maghiar pe urma exploatareilor, care au călcat legi, au violat conștiințe și au abusat de putere în numele lui. Rugăciunea noastră de toate zilele se încheie cu vorbele: „Și ne fereste, Doamne, să nu cădem vre-odată în păcatul, prin care Maghiarii au pierdut încrederea și simpatiile lumii!“

Frunțașii Sașilor au avut însă destule ocazii spre a se încredința, că sânt și între Români indivizi, care consideră politica drept o profesiune lucrativă. Astăzi ei fac parte din marea asociațiune a exploatareilor din regatul ungar și le fac Sașilor, precum ne fac și nouă, multe zile amare. Nu mai încapă însă îndoeală, că în ziua, în care împrejurările se vor schimba, acești indivizi se vor organiza, ca să facă în numele poporului român ceea-ce azi fac în numele celui maghiar. Și dacă putut-a să fie sedus poporul maghiar, nu e lipsită de ori-și-ce temei temerea, ca nu cumva să fie sedus și cel român.

Tocmai temerea aceasta trebuie să-i împingă însă pe Sași spre poporul român, căci cu cât mai strîns vor fi legăturile, cu cât mai vii simpatiile între Români și Sași, cu atât mai ușor ne va fi să-i punem la locurile pe oamenii, cărora nu li-se cuvine înfrîurire în viața noastră comună.

Ne luptăm noi Români, ca să scăpăm de asuprire, dar' ceea-ce ne însuflețește și ne face să mergem în ciuda tuturor greutăților înainte și mereu înainte e mai degrabă de toate, decât să căștigăm poporului român gloria de a fi contribuit în primul rînd la crearea unei mai fericite stări de lucruri în regatul ungar.

Poporul maghiar a pierdut cea mai splendidă din situațiunile, pe care le-a avut în timpul celor din urmă patru secole, pentru-că, sedus de răuvoitorii lui, n'a fost în stare să dea patriei comune o organizațiune potrivită cu adevăratele trebuințe ale ei. Noi chemăm la lucrare comună pe toți concetățenii noștri, pentru-ca împreună să chibzuim o asemenea organizare.

După-ce știm cât de dezastruoase sânt urmările abuzului de putere, voim să îngrădăm pe alții și să fim îngrădiți și noi astfel, ca abuzul de putere să fie peste putință și toți să ne simțim în patria noastră mai bine decât ori și unde aiurea.

Dacă nu acesta ar fi gândul nostru povătuitor, n'am stăruim cu atâtea hotărîri asupra autonomiei Ardealului.

E astăzi lucru neîndoios, că legea electorală actuală are să fie supusă unei

revisuirii. Zadarnic se opun cercurile politice din Budapesta, căci ele vor fi în cele din urmă nevoite să recunoască necesitatea revisuirii. Revisuirea n'ar avea însă nici o rațiune de a fi, dacă n'ar fi făcută așa, încât pe baza noii legi electorale Români să poată lua parte la alegerile de deputați pentru parlament. Monarhia și amicii ei doresc să-i știe pe Români reprezentați în parlamentul ungar, și Români sînt gata să-și trimită oamenii de încredere în acel parlament, numai însă, dacă egal va fi censul pentru toți și dacă același număr de alegători va da pretutindenea un deputat. Dacă nu s'ar măsura pentru toți cu aceeași măsură, Românilor nu li-ar rămâne decât să mai aștepte cum atîta timp au așteptat.

Ear' dacă se va măsura, cum va trebui să se măsoare, cu aceeași măsură, noi Români avem în aproape a treia parte din teritoriul țărilor supuse Coroanei ungare parte majoritate covârșitoare, parte unanimitatea voturilor, eară Maghiarii perd voturile elementelor, pe care le-au risipit printre Români, Slovaci și Serbi ca campioni ai maghiarismului.

Ce nevoie mai avem atunci de autonomia Ardealului? Oamenii să fim, și putem dimpreună cu Slovaci, cu Serbi și cu Croații să croim drumul și pentru guvernul din Budapesta, care totdeauna va avea nevoie de noi spre a se susține față cu minoritatea maghiară a luptătorilor pentru independență.

Ținem însă la autonomia Ardealului și dorim să o știm asigurată pentru toate timpurile și pentru toate împrejurările, fiindcă, Dumnezeu, al tuturor slavilor, țeară aceasta de toate celelalte, a voit s'o aibă țeară de sine, în care oamenii trăiesc împreună nesuperați de nimeni și nesuperați de unii pe alții. Idealul nostru e, că țeară aceasta, care e leagănul neamului românesc, să ajungă odată, deopotrivă cu Elveția, leagăn al pacificei lucrări culturale, în care deosebite popoare, îngrădite bine unele față cu altele, trăiesc pismuite de vecinii lor.

De aceea le zicem Sașilor și Sécilor și Maghiarilor risipiți prin Ardeal: Nu pentru noi numai, ci totodată și pentru voi cerem autonomia țerii, și dacă ar fi să încetăm noi a o mai cere, o veți cere voi chiar mai stăruitor decum am cerut-o noi vre-odată.

Nu știm, dacă tinerii sași, care au pornit noua mișcare, o simt ori nu aceasta. Nu ne îndoim însă, că interesele bine înțelese ale poporului săsesc sînt ceea-ce îi povătuiește și că dinșii ne vor înțelege, dacă le zicem: „Să fim cu inima deschisă și să chibzuim împreună îngrădirile ce trebuie puse, pentru-ca nici-odată în țe-

rișoara noastră cel slab să nu fie asuprit de cel mai tare și mișei să nu poată ajunge deasupra!“

Falimentul parlamentar.

„Házánk“ dela 23 c. exprimă și ea părerea contelui Appolyi, că actualul parlament și guvern unguresc a ajuns la faliment.

Noi am zis-o demult.

Nou secretar de stat.

Zsilinszky Mihály, fișpanul comitatului Zólyom, a fost numit secretar de stat în ministerul de culte și instrucțiune publică. Până acum s'a făcut cunoscut prin mai multe scrieri istorice, ear' în timpurile din urmă, mai ales prin conferința ce a ținut-o anul trecut în „Academia maghiară“, despre viața și activitatea contelui Szécsényi István. Conferința aceasta se distinge mai ales prin apreențarea obiectivă, ba chiar oare-cum aprobarea vederilor celui mai mare Maghiar despre chestiunea naționalităților și maghiarizării.

Asupra numirii lui Zsilinszky „Egyesítők“ serie următoarele: Lângă un ministru incapabil un secretar de stat cu mult mai incapabil! Dumnezeu, unde o să ajungem?!

Interpelarea dlui V. A. Urechia.

(Discurs rostit în ședința dela 28 Ianuarie a Senatului român.)

(Urmare.)

Este acum, dlor, gândesc, timpul sosit ca să ne întrebăm dacă se cuvine să tăcem, când astfel făptuiește un guvern vecin contra

asa cred că a sosit timpul ca să ne întrebăm, dlor, și asupra altui cas, pentru a termina această interpelare, ce, repet încă odată, nu are nici un scop dușmănesc, ci e numai o deșteptare, o tragere de clopot de alarmă, ca să audă cei care ne guvernează, pentru a se gândi ce se face cu corespondența noastră postală, prin care ne punem în relațiuni cu lumea și cu frații noștri de peste munți, prin trecătorile Turnu-Roșu, Căineni, Orșova. Este timpul și locul ca să vă atrag atenția și asupra unui alt punct: asupra procedimentului guvernului unguresc în privința organelor noastre de publicitate. Care sînt, rogu-vă, actualmente jurnalele române care străbat dincolo de munți? Nici chiar gazetele oficiale ale guvernului nostru nu mai străbat azi dincolo. Îmi aduc aminte un fapt petrecut, — eram tînr și atunci și lucrul m'a impresionat, — e un fapt petrecut sub domnia lui Cuza-Vodă. Ungaria a împedecat intrarea în Ardeal a ziarului „Românul“. Costache Rosetti în o bună dimineață, se duce la Cuza-Vodă, care pe timpul acela d'abia fusese recunoscut de domn al Principatelor-Unite, — nu era, deci, nici domn al României, Costache

FOIȚA „TRIBUNEI.“

Ziarul unei femei.

— Roman —

De

Octave Feuillet.

Tradus de Lucretia Popescu

Capitolul XXI.

(Urmare și fine).

Cum să spun, ce s'a petrecut în sufletul, inima și conștiința mea, în decursul acestui interogator?

Nici-odată nu m'a venit în gând, să mă folosesc de ultimele vorbe febrile ale Céclei, pentru a trada secretul pasului ei greșit; dar' ce ținută s'au iau, dacă bărbatul ei pe lângă toate silințele mele serioase de a l'ascunde, va găsi acest secret?

Îmi era cu neputință să mă hotărîsc a desonora chiar numele aceleia, care m'a încrezut. Îmi mai ziceam încă, trebuie să-i cruț dlui de Eblis dorul de răsunare, amărîciunea și dejosirea, ce trebuie să deștepte în el, o asemenea rușine insuportabilă pentru un bărbat. Am preferat, a-i face o rană nouă în inimă, în loc de a-l umili ai procura poate mai multă durere, dar' mai puțină rușine. În sfîrșit, dacă l'ași lăsa să creadă în pasul

greșit al Céclei, sigur s'ar grăbi să caute pe complice, a-l descoperi și a începe cu el poate o luptă mortală.

„Așadar“, dle maior“, zisei eu cu hotărîre, „o, vrei cu ori-ce preț?... Da, s'a sinucis... De ce? Știu în fapt — și se știe și d-ta!“

Deschisei micul birou și scoasei scrisoarea datată din Paris, pe care m'o scrisse Céclei după cearta noastră mică și cu puțin înainte de evenimentul fatal.

În această scrisoare, pe care o copiasem mai sus din cuvînt în cuvînt, după-cum ve veți aduce aminte, încerca a-și scusa greșelile cu acele ale bărbatului ei, și se plîngea cu expresiile cele mai vii, că n'o iubește. Cu o mare aparență de adevăr, care însă, cum m'a mărturisit mai târziu, era tot numai aparență, declara, că e foarte nefericită, obosită de viață, de neglijență, și termina cu frasa crudă, cu sens dublu: „Sînt momente, în care m'îmi înmoaie inima, în care mi perd capul cu deservire, și simt, că nu sînt departe de un pas desperat, de o ultimă și de o ireparabilă nebulie!“

Dădui dlui de Eblis această scrisoare, se uită la dată, apoi o ceti, și pe când o cetia, i-se desigură fața așa, că eram aproape a regreta ce am făcut. După-ce o termină, mîinile îi căzură moi, ridică asupra mea ochii lui adânci, întuneceți și murmură: „Dumnezeule! este cu puțință?“

Fără să răspund, îmi ștersei fața udă. Și ceti din nou scrisoarea nefericită. Fiindcă nu voiam să l'las a recădea în desperare, îi povestii, pentru-ca să-l conving pe deplin, că Céclei în seara catastrofei m'a asigurat eară și eară, că i-s'au strîșit puterile; a fugit din Paris înainte de reîntoarcearea lui, fiindcă nu putea suporta ideea, a-și reîncepe viața lângă el, sub povara neîbirii și a disprețului lui. Adausei, că m'am întrebuințat toate argumentele, toată gingășia, pentru a-i liniști disperarea, și am crezut prea ușor, că m'îa reușit, fiindcă după aceasta s'a întemplat nenorocirea.

„Atunci“, strigă el cu voce înecată, „atunci, am omorît-o eu!“

Căzî într'un scaun și stătî mult cu fața îngropată în mîni, de sub care se reștogoliau lacrimile.

Văzîndu-l așa, suferiam groaznic; fiindcă însă aveam numai să aleg între două feluri de dureri, rămassei convinsă că l'am cruțat de cea mai amară.

Era seara, se făcuse târziu. După-ce dl de Eblis se reculese încîtva de prima emoție, îmi mulțumi cu o voce blîndă, plină de iubire, că l'am spus adevărul, ori că de nimicitor ar fi pentru el, și mă părăsi.

...Azi sînt tocmai două luni, de când s'a întemplat această scenă între noi. În noaptea ce-l urma — și de atunci cî-

coace în fiecare zi și noapte m'am întrebat cu turmente grele de inimă, dacă această scenă nu va avea urmări, cari nu le-am prevăzut, și o recunosc deschis, cari nu le-am dorit. Vreau să mă lămuresc aici cu cea mai mare sinceritate: prima impresie ce a făcut moartea Céclei asupra mea, era liberă de ori-ce gânduri personale, era o lovitură care m'a deprimat, care m'a adus într'un fel de desperare înmărmuritoare. Dar' nu m'îse va crede dacă aș cuteza să afirm, că nu venia, par'că timpul ar exercita asupra mea, puterea lui binefăcătoare, nici-odată nu m'îa venit ideea, că acum era posibilă unirea mea cu dl de Eblis. Ultima scrisoare a Céclei, ultimul ei adio, ar fi trebuit să-mi amintească destul.

Eram amîndoi liberi și de tot nevinovați la evenimentul trist, care ni-a redat libertatea. În conștiința mea nu simțiam nici o pedecă, și nici într'a lui nu puteam presupune nici una, care în viitor s'ar fi ridicat între noi și ar fi despărțit două inimi, cari erau legate demult printr'o adîncă înclinare reciprocă.

Totuși din ziua, în care pentru a împărtăși îndoeala dlui de Eblis, m'am folosit de scrisoarea Céclei, și el se simțea părtaș la sinucidere — de atunci mă întrebam, dacă n'am sădit în sufletul acestui bărbat ciostit reflecții, cărora le voiu căde jertfă însmi eu, în urma minciunii mele pioase și descoperirii mele neadevărate, nu va trebui să aducă în-

birea lui nobilă și gingașe aceleia, care nu mai este o jertfă de căire și expiare?

Și asta tot nu o pot dori!

Durere însă, multe presenme mă lasă să cred — rezerva extremă a dlui de Eblis față de mine, vizitele lui rare, deprimarea lui necontentită care creștea mereu.

E o încercare în adevăr grozavă, la care mă supun sau care mă amenință! În aceste zile decisive am avut gândul, ba am simțit trebuință, să-mi revoc în memorie, fără lingușire și fără tănuire, toate întemplările vieții mele dela ziua cununiei. De aceea am reluat acest ziar, l'am spus totul, l'am încrezut totul, ca după aceasta să caut în el o inspirație pentru ținuta mea... În realitate nu găsesc în el nici o acțiune, un sentiment sau un gând, care ar trebui să restrîngă libertatea, ce m'îa redat-o Dumnezeu, nimic ce ar pute să mă împedecă de a primi fericirea, ce m'îo zugrăvisem odată, care atîta vreme m'îa fost interzisă și acum în sfîrșit se pare a se realiza.

...Dar' el? Ah! tot mai sper, că ținuta lui, se lămurește prin sporirea supărării căci credeam că trebuie să i-se impună, prin o doliul încă nou prin rezerva ce se impune bunacuvîință... Da, sper!... Dar' dacă totuși m'înșel? Dacă minciuna de care am îndrăsnit să mă folos, pentru a scăpa onoarea Céclei și a o apăra pe a lui, se va ridica între noi ca singura pedecă și ne va des-

Rosetti ti zise: „Măria Ta, jurnalele noastre cele 2—3, ce avem în București și Iași nu mai trec peste graniță, pe când cele din Ungaria vin cu duimul, cu maldările“.

Atunci Cuza-Vodă chiamă îndată pe Liebricht, pe atunci directorul postelor și telegrafelor, și îi ordonă să aplice Ungariei pedeapsa talionului, să împiedece intrarea în țara noastră a ziarelor ungurești, atât timp până când și gazetelor noastre li-se vor lăsa liberă trecere peste hotare în Ungaria. Așa se făcu și până în câteva zile „Românul“ și alte foi fură admise în Ungaria. Așa se petreceau lucrurile pe timpul când unii domni al țării i-se denega până și dreptul de a se numi Domn al României. Acum, când trăim în alte timpuri, pentru numele lui Dumnezeu, măcar gazetele guvernului nostru de azi, să nu poată pătrunde fără nici o pedecă în Transilvania și în celelalte provincii ungurești?

Trebuie să recunoașteți și d-voastră, că ne aflăm într-o situație destul de neadmisibilă și de tristă; în fiecare zi ne vin de peste frontieră ziarele ungurești, pline cu insulte, nu numai pentru țeară, ori pentru cutare și cutare partid, nu numai pentru guvern, dar chiar încercând de a urca infamele lor injurii până la Tron. E de datoria noastră să protestăm cu tărie împotriva acestor infame acușări și batjocuri, care ori-cât cad tot asupra celor-ce le debiteză, cetite în țeară de mulțimea de Unguri, ele pot să devină periculoase.

Ei bine, dlor, aici nu poate fi de alt-ceva vorba, decât a lucra românește, și de acest îndemn în adevăr nu aveți nevoie, fiindcă e cert că și d-voastră hrăniți aceleași sentimente ca ori-ce bun Român. De e așa, atunci veți zice ca și Cuza: să se aplice foarfecă ungurești măsuri prohibitoare, ca care Ungaria a întâmpinat pe cele românești dela noi. De ce se tem guvernul dela Buda-pesta de câteva zeci de jurnale române, care ar trece și ar fi cetite în Ungaria? Cine ar fi atât de naiv, care să afirme, că un ziar, indiferent, care din România liberă, din București, ori din vre-o altă localitate, ar pute răsturna nu guvernul, dar întreg regatul Sfântului Stefan!

De, să știu, dlor, vinovați greu cătră neamul românesc de dincolo, și de aceea se tem să nu fie deșteptați Românii prin publicitate. (Aplause.)

Pesta, amicii d-voastre, dlor miniștri, dela Buda-pesta, că nu jurnalele cele din București și Iași o să-i răstoarne; cine o să le facă mare pacoste, este însăși nedreptatea care domnește peste munți, față cu naționalitățile nemaghiare. Dlor, întreb cu tot respectul și repet pe conștiință, neinfluențat de nici un spirit de partid (interesul nu este al nimărui, decât al țării), întreb, dacă se pot admite asemenea procedimente mai mult decât evomediene? Avem un alt vecin puternic, Rusia, la care unul din domni miniștri mă tot trimite adese-ori să reclam o provincie. Ei bine, barem cu puternica Rusie, știu „où nous en sommes“.

În Rusia știu ce avem de făcut; știu că scrisorile noastre merg sigur, totdeauna sigur, că nu sunt violate secretele scrisorilor noastre. Știu earăși că telegramele, care nu convin, se secusetează. Știu, deasemenea, că mandatele postale merg în siguranță. Știu, că dacă nu putem trece pachete de cărți, dacă nu putem trece jurnale, avem însă mij-

loace de a le trece. Nu avem decât a le supune la censură prealabilă, — nu alergăm la mijlocul de contrabandă, care un amic al meu de pe acele bănci avea aerul a „mi-l recomanda în Ungaria; cea pretinsă cultă, — nu ești tot asemenea sigur, care carte, care jurnal pot fi acolo admise? Starea aceasta de lucruri este în adevăr netolerabilă...

Di St. Borănescu: Este liberală.

(Va urma.)

Chestiunea agrară.

Strigătele de durere de pe câmpia bogată a Ungariei, au străbătut și cele mai înalte curcui din stat, deși numărul celor flămânzi, asemănat cu poporul român, abia poate veni în seamă. Noi încă suntem flămânzi și setoși de egalitate.

Chestia agrară și de muncă care se desvolă înaintea noastră pe Alföld, trebuie să o privim și noi din acea sferă, de unde putem câștiga unele note, care aplicate pe strunele noastre pe lângă tonurile vechi de doine pline de durere, ne fac a crede, că învățând din vibrarea altora, vom ști trage la timpul seu și noi arcul.

Ministrul-president a și început conferențele și sfătuirile de lipsă, cum se poată mântui din foame poporul ales și desmerdat. Dieta și Casa ministrului-president răsună de marile îngrijiri, cum să mântue pe cei din Crongrad și Csanad de miserie.

Ce este mai caracteristic în toată afacerea, și ce trebuie să ne tragă și atențiunea noastră este persoana lui Iesszessky Sándor, căruia i-s-a încredințat rezolvarea întrebării de viațete, acestuia i-s-a dat onorul a veni prin studiul seu a pune capăt durerilor din Alföld.

Deja azi se arată ironia, că acel individ, care în strigătele noastre al Românilor după deplină egalitate și dreptate venia a ne astupa strigătele de durere prin temniți și pedepse grele, acel individ, care pentru năcăzurile noastre nu avea ca leac decât un flagel — față cu poporul ales figurează ca un mentor!

„Pesti Napló“ în numărul 54 din 24 Februarie zice: „Răscălele sângeroase ale lucrătorilor din anul trecut, și foamea din acest an, foarte frumos se egalizează una pe alta, și mai ales cea din urmă arată, că boalele din câmpia ungurească, au rădă-

numai la agitațiile socialiste. Dar pe lângă toate că sunt de compătimit mișcările din anul trecut, și foamea din prezent: de ambele au fost lipsă, că așa se ajungă odată și întrebarea proprietății de pământ în programul național. Niște desvoltări academice, și susținerea pericolelor viitoare din punctul de vedere al politice militante abia ajung ceva. Dar când mișcările miseriei străbat peste întreaga țeară într'un mod înspăimântător, atunci opiniunea publică este pregătită și cercurile conducătoare sunt aplicate a lua la desbatere meritorie aceste întrebări“.

Adecă a fost lipsă de agitații ca guvernul să înceapă a se ocupa cu nevoile poporului, adecă lucrurile în țeara noastră numai așa pot ajunge la leuire, dacă se face agitare: asta pe lângă aceea, că e bine să o știm, este bine să ne folosim de dînsa. Este interesant și mărturisirea, că miseriile din țeară nu pot fi reduse numai la agitațiile socialiste, căci au rădăcini cu mult mai afunde.

Da, așa, miseriile cu care se luptă poporul din Țeara-Ungurească peste tot nu numai Ungurii, sunt izvorul nelegiuirilor făcute cu despărțirile urbariale, — aici se pot reduce strigătele de durere de astăzi.

Acuma știu striga și foile ungurești: că averea statului trebuie parcelată și dată poporului în arândă, dacă n'ar ave statul proprietatea sa să cumpere și să împartășcă poporului, încă nu este târziu, trebuie introdus poporul agricultor în proprietate de pământ. Mai departe „P. N.“ zice: „chestiile despre proprietatea pământului deschis și hotărît trebuie luat în programul politic național“. Prin aceasta se poate mântui nu numai plugarul, dar și proprietarii mai mici.

În toate afacerile și dacă sunt de interes public, în acest fericit stat, trebuie să fie la mijloc și șiretenia eată ce zice mai departe „P. N.“

„Este foarte caracteristic și mult compromițător adevăr pentru politica ungurească, că chiar contra poporului unguresc își varsă veninul ucizător disproporțiunea averii, încât acolo sunt cele mai multe pământuri ale statului și corporațiilor; până când Valahii, Slovaci și țărani în pace. În toată Transilvania abia sunt 10.000 jugere în proprietatea fondurilor religioase, dar dincolo de Dunăre trece peste un milion averea de acest soi“.

Adecă atăta vrea să zică înțeleptul agrar, că Românii n'au loc a se plânge, că dînsii au proprietate îndestulătoare. După cât știm și noi năcăzurile noastre, nu stăm chiar așa cum îi place a ne lăuda marelui conducător de întrebări agrare. Averea din pământul Transilvaniei aparținătoare deosebitelor corporațiuni trebuie că trece peste 10.000 jugere, așa că se poate pune încă un zero. Să nu vorbim despre despărțirile urbariale și comasări, prin care poporul cu anumit scop a fost lipsit de proprietatea sa bună și a fost aruncat pe niște coline stîrpite.

Avem noi Români o datină destul de rea, că nu ne place a ne plânge, ci mai mult înecăm durerile în pieptul lat, care din veacuri s'a datat cu năcăzurile.

Dar așa nu merge, aceasta 'ni-o spun cei dela putere, deci trebuie să intrăm și noi în lucrul, să adevărim că nici poporul român nu se află în sinul lui Avram cu proprietatea de pământ.

tar și s'a lucrat contra legilor spre a îngreuna poporul român cu răscumpărarea pământului cu așa zisa remanenție și unde numai departe decât în anii 1880 a luat proprietatea țeranului organele subalterne ale statului după plac, pe lângă toate că știut este, că nu acele organe, dar poporul este talpa țării, care prin brațele sale vînoase susține și țeara și pe sine; dar și diregătorii.

Așa: Dumbravița, Șişteii, Surdeștii fiind comune iobăgești la Camera țerii au avut și au „Regulativum instrumentum“ care l'am vîzut cu ochii în arhivul tribunalului din Sătmar, deci conform legii urbariale din 1871 articolul 53, §. 22, p. 1 c., unde comuna în loc de urbarial are „regulativum instrumentum“ n'are loc să se plătească remanenție. Aceasta o zice legea, dar altcum fac oamenii, așa că cele trei comune pe lângă că li-s'a luat o parte mare de munți, păduri, șesuri, trebuie să plătească peste 30—40 mii fl. așa poreclita „remanenție“, care cum am dovedit în tenoarea legii n'are

Capitolul XXV.

Toată noaptea n'am închis un ochiu și am reflectat asupra acestora. Toată noaptea am vîzut pe iubita, mica mea prietenă din copilărie, înaintea mea în patul ei de zăpadă și m'am jurat, a face pentru ea, ce aș fi vrut să facă ea pentru mine — a-i ocroti amintirea până la moarte, chiar cu prețul fericirii mele proprii, chiar cu prețul vieții mele, a-i apăra onoarea cu ori-ce preț — a lăsa în amintirea tuturor, curată și nepătată pe sîrmana mica mea moartă... Dormi în pace, iubito! Numai Dumnezeu și eu vom ști de păcatul tău!

Tocmai acum am ars trista scrisoare — singura doradă.

I-am scris dlui de Eblis, îl rog, să mă cruțe de ultimul adio. Nu-l voi mai vedea. Acum sînt singură, singură pentru todeauna.

... Dar tu îmi rămăi, copilul meu, fata mea... Lângă patul tău scriu aceste ultime rînduri... Odată voi pune lângă darul tău deosebitele fete, copila mea. Poate te vor învîța să iubești pe sîrmana, fantastica ta mamă... poate vei învîța din ele, că cu ajutorul lui Dumnezeu și patima și romanticismul sînt bune la ceva, că înaltă inimile, că te învăță la datoriile cele mai sublime, la jertfele cele mai mari, și la ținta cea mai înaltă a vieții... Este adevărat, lacrimile îmi curg, spunându-ți acestea; dar crede-mă, sînt lacrimi, care pot stîrni invidia ângerilor din cer!

loc, dar cele aici zise în scurt am să le vedesc cu acte.

În mijlocul politice militante, este foarte consult ca și noi Românii să intrăm a scruta întrebările agrare, unde numai să află abuzuri comise cu intențiunea sau prin corupție față cu poporul nostru, inteligența să se pună a le studia, căci lipsă va fi de dînsule. De altă parte ar fi consult a ne trimite aici la centru și nouă unele date, ca așa aflându-se la ordinea zilei chestiunea agrară cu date pozitive să putem dovedi, că da, și noi avem rană, și noi vindicare dorim.

Vremea ne spun, că proprietatea de pământ se apropie într-o fasă foarte ponderoasă, deci unde ni-s'a făcut nedreptate să începem a dovedi și noi, că numai așa ni-se pot vindeca durerile, dacă strigăm după leac; copilul dacă nu sbeară mamă nu-i dă să sugă! Sapienți sat.

I. Costin.

Lupta în comitate.

(Correspondență particulară a „Tribunei“).

(Urmare.)

Cetindu-se această propunere și motivare în congregațiune, se înțelege în limba maghiară, Ioan Dologa cere cuvînt, și pretinde să-i spună românește toate acestea.

Comitele: Regret, că nu pot, fiindcă limba de referare e limba maghiară, și eu nu pot să-l funcționar să refereze în altă limbă. Așa a dispus ministrul.

I. Dologa: Dar eu doresc a ști ce se propune. Sînt interesat și vreau să vorbesc.

Comitele: Eu nu-ți pot satisface cererii. Te va orienta mai târziu cineva din comisiunea permanentă, și vei face ce vei voi.

Dr. D. Ciuta: Eu sînt membru în comisiunea permanentă. I-o voi spune eu. Apoi continuă a spune istoricul lucrului.

Comitele: D-ta, precum vîd, spui pîrerile și observările D-tale, ear nu pe acele ale comisiunii permanente, referitor la cauză. Cum dorești a vorbi? Ca translator, ori ai propunere proprie?

Dr. D. Ciuta: Ori-cum. Numai cât sînt rău priceput. Deocamdată vreau a da deslușirile necesare dlui I. Dologa. Apoi continuă a spune starea lucrului în trecut și prezent.

Comitele: Eară nu te ții de propunerea comisiunii permanente. Vorbește dar în limba țării dacă vrei.

Dr. D. Ciuta: Sper, că dl I. Dologa pricepe acum cum stă cauza; îl las pe dumnealui. Eu voi reveni mai târziu. (Dr. G. Tripon se scoală.)

I. Dologa: Precum vîd, dl Dr. G. Tripon voește a vorbi la obiect. Eu voi vorbi mai târziu.

Dr. G. Tripon cere cuvîntul, zicînd: Eu, onorată congregație, mă voi ocupa cu propunerea comisiunii permanente și cu motivele ei, și sper, că ne vom convinge cu toții, că această propunere nu se poate vota.

Eată pentru-ceil Reprezentanța comunală a decis, că: nu vinde localul și averea școlii comunale!

A greșit cuiva cu aceasta?

Nimărui! Dar motivul prim, ce-l invoacă comisia permanentă, zice, că: conculul comunal e păgubitor intereselor instructiei populare!

Întreb: Se poate susține serios acest motiv? Eu cred, că nu! Căci administrațiunea noastră a impus în timpul acela înființarea școlii comunale și cumpărarea localului.

Comuna nu a avut trebuință. A protestat! Nu s'a considerat protestul. Astăzi comuna zice: Nu vreau a vinde localul școlii comunale, ce 'mi-s'a impus! Rămână așa cum ați făcut-o!

Ce este aci păgubitor instructiei populare? Aceea, că nu se vinde școala? Frumoasă argumentare!

Altceva e păgubitor, on. congregație. Și anume aceea, că administrația noastră cu ori-ce preț stăruie să susțină școala comunală cu spese colosale, fără a avea nici un școlar în ea!

Da, această măsură și nedreptate nu servește deloc interesele instructiei, ci strică și ruinează interesele materiale ale poporului și pe acele ale instructiei.

Dar să mergem mai departe: Comisiunea permanentă zice în motivul invocat în locul al doilea: „comuna B-Tiha e obligată a susține școala comunală existentă; și dacă nu ar exista, ar trebui să o înființeze (1868, 38, §. 44.)

Aceasta nu e așa, domnilor! §-ul 44 zice, că numai atunci e datorat comuna a înființa și a susține școala comunală, dacă există 30 băieți de școală, ai căror părinți nu voesc a-i trimite la școala confesională, și pretind școala comunală.

În B-Tiha nu e cazul acesta. Poftiți, domnilor, și întrebăți toți părinții băieților de școală și nu veți afla

nici unul, care să ceară școală comunală; ba ce e mai mult, li-s'a impus și-l se sustine în contra voinței și intereselor lor. Școala comunală, e în mijlocul satului, și totuși nu o frecventează nici un băiat!

Are rațiune de a fi această școală?

Nu are. Și-a pierdut menirea. Și e pagubă de tot banul, ce se spesează pe ea, și de tot momentul, ce-l trăește și nu se desființează!

(Va urma.)

Dela Brașov.

12/24 Februarie 1895.

Domnule Redactor!

Foaia românească de aici scriind despre petrecerea noastră românească, își exprimă dorința, ca pe viitor să avem în vedere mai ales succesul material ear în splendida înfățișare a unei petreceri cu aspect de bal.

Cred că ambele s'ar pute împreuna foarte ușor. Antăiu: dacă publicul românesc de aici ar sprigini și mai bine reuniunea noastră, ce își are în vedere un scop atât de sublim, cum este a ajutama orfanelă. A doua: Dacă la anume ocațiuni, unele persoane n'ar străluci prin absența lor prea bătătoare la ochi, cum s'a întâmplat la petrecerea din urmă cu toți ampoliații dela filiala băncii „Albina“. Tot așa au lipsit și cei dela ziarul dlui Aurel Murășanu. A treia: dacă unele persoane s'ar conduce mai puțin de sentimentul invidiei și al jaloșiei. Tot așa, dacă ar șterge anii parafrazi din bon-ton-ul compus de dînsule, ear unii dintre domni să nu se retragă sub pretextul, că prea se impune rigoare la toaletă, când de altminteri nu se cere decât toaleta usităată la ori-ce petrecere, unde avem să ne înfățișăm și străinilor.

Atunci promitem și noi ziaristului din Brașov, că vom realiza dacă nu un succes material poate mai presus de cel moral, dar egal, de sigur. Și n'am avut lipsă nici de străinii neamului nostru, nici a fi silite să mergem din casă în casă românească, cum este forțată tinăra reuniune a vîduvelor, ca să poată arăta un plus peste spese.

Sperăm de altfel, că pe viitor lucrul să succedă și mai bine, din toate punctele de vedere. Bine înțeles, dacă din toate părțile va fi aceeași bunăvoință, pe cât de mare ne este nouă dorința să facem lucruri românești de care cu drept cuvînt să ne putem mândri.

O Brașoveancă.

Dr. Svetoazar Miletici.

Românii din Caransebeș au trimis vrednicului luptător naționalist, următoarea depeșă de felicitare:

Dr. Svetoazar Miletici

Neoplanta.

„Ne asociăm și noi la urările ce 'ți-le face astăzi poporul pentru care te-ai jertfit“.

„Zivio na mnogaja ljeta!“

Telegrama a fost acoperită de 16 iscălituri.

Revista politică.

(Turcia). În cele din urmă vremuri s'a îngâmădit pe spatele Turciei atâtea afaceri gingașe, încât îți e aproape milă să o vezi cum se va descurca din ele și întrucât te-feră va scăpa. În prima linie vine chestiunea armenescă, care pe zi ce merge devine tot mai periculoasă; în cercurile hotărîtoare se ia ca sigur că în Armenia în curînd se va întîmpla o schimbare politică radicală.

Înalta Poartă și peste tot Turciei se prefac că n'ar ști nimica și încă se miră că devin plicticoși tuturor statelor europene; și într'adevăr cum stau lucrurile, Turcia stă în conflict cu mai multe state deodată.

Cu Bulgaria ducerăseboiu vama și protestează contra novelor accise.

În Palestina și Siria coloniștii germani sînt — se zice — atât de asupriți, că în Germania dăruși se discută mult despre soarta Turciei.

Anglia e întăritată din cauza unui cas întîmplat cu un marinar englez arestat și bătut.

Cu Franța stă în conflict grav din cauza tinerii în temniță a unui preot francez în Ismida. Guvernul francez cere, ca guvernul turcesc de acolo să se fie imediat desțituit, ceea-ce nu s'a întîmplat.

Peste tot nu trece săptămîna, fără-ca Turcia să nu se încheie cu o putere oarecare din cauza stării destrăbălate în toate părțile imperiului decăzut.

În urma plîngerii colective a reprezentanților puterilor străine în Constantinopol, privitor la siguranța publică, Poarta a fost silită să mărească personalul serviciului siguranței. De acum înainte, afară de poliția regulată vor cutria orașul, chiar peste zi, și patrule militare.

părți? — Ce să fac atunci?... Nu îndrăsnesc să mă gândesc la aceasta...

Capitolul XXIV.

Opt zile mai târziu. 20 Martie 1878. Nimic nu-i mai lipsește încercării — e terminată, e neîndurată,

Di de Eblis veni ieri seară, tocmai când îmi culcasem fetița. Voia să vorbească cu mine singură și l'am primit în odăța mea de șezut.

Abia ocupase loc, și începî: „Doamnă, am să te părăsesc... plec...“.

„Plec?...“, strigai eu.

„Da, am primit postul de al doilea atașat la miliție în Rusia... Plec mâne seară... cu voea d-tale, voi mai veni mâne înainte de dejun să-mi iau rămas bun dela mica copilă, pe care nu vreau să o deștept acum“.

Am fost ca lovită de trăsnet. În decurs de câteva minute n'am putut articula nici o vorbă.

Continuă foarte încet: „Ne-am înțeles todeauna așa de bine, încât sînt sigur, ne înțelegem și în acest minut... Când 'mi-ai descoperit adevăratul motiv al sinuciderii Cécilei — fiindcă te cunoșea așa de bine — am priceput îndată, ce datorie îmi impui; am priceput, că-mi comanzi să iubesc și să stimez în moarte pe aceea, pe care în viață n'am cunoscut-o... Asta ai voit-o, nu-i așa? — Te ascult, dar pentru a ave putere la aceasta, trebuie să plec, trebuie să mă depărtez de d-ta“.

Nu-i răspunsei nimic.

Se sculă.

„Rămăi dar cu bine... Te-am iubit cu foc... îți pot spune, că te-am iubit mai mult decât onoarea mea... căci — mă vei ține de un laș — când credeam a descoperi, că Cécile nu 'mi a fost credincioasă... și s'a sinucis ca să-și omoare remușcărilor conștiinței — ori cât de grozav era acest gând — inima mea nemernică a primit-o cu bucurie — fiindcă aceasta mă deslega de datoriile mele față de ea — fiindcă mă reda d-tale“.

Pe când zicea aceste vorbe, îndreptă ne-norocitul spre mine o privire scrutătoare, plină de grijă și îndoală.

Am tăcut.

Îmi strînse mîna și plecă.

... Dar cum?... îl pot lăsa să plece?... e cu putință?... trebuie oare?... pot să o fac? Ah, Dumnezeu! spune-mi tu!... L'am iubit așa de mult, Dumnezeu!... Îl iubesc fără margini!... Și se-l las în exil... poate la moarte... când totuși cu o singură vorbă îl pot chema lângă mine pentru todeauna!... Îmi va crede, dacă ti voi spune adevărul... și apoi în scrisoarea din urmă a Cécilei, e scrisă de mîna ei mărturisirea păcatului ei... Ea singură 'mi-a dat voe, m'a împuternicit a-i descoperi! — Oh! ar fi numai cu drept — și noi amîndoi destul ne-am jertfit! Fericirea e aici... nimic nu ne mai desparte de ea, decât o considerație exagerată, bolnavă, și în adevăr exaltată! — Nu! nu-l las să plece, sînt hotărît!

„IULIA“

CASSA DE ECONOMII, SOCIETATE PE ACȚII ÎN ALBA-IULIA.

Convocare.

P. T. domnii acționari ai casei de economii „IULIA“ în A-Iulia se invită prin aceasta cu onoare în sensul statutelor §. 14 și următorii la a

III-a adunare generală ordinară,

care se va ține în 27 Martie eventual 17 Aprilie 1895 st. n. înainte de amezai la 9 oare, în localul institutului.

Obiectele vor fi:

[798] 2-3

1. Raportul direcțiunii despre cursul afacerilor în anul 1894.
2. Bilanțul anului 1894.
3. Raportul comisiunii de supraveghere asupra bilanțului și darea absolutului.
4. Împărțirea venitului curat, fixarea dividendei pe anul 1894, fixarea marcelor de prezență pentru membrii direcțiunii și a comisiunii de supraveghere.
5. Alegerea a 2 directori în locul celor sortați, și alegerea directorului executiv.
6. Modificarea statutelor.
7. Emisiunea a doua de acțiuni.

Domnii acționari care voese a participa la adunare în persoană ori prin plenipotenți, sunt rugați a-și depune la cassa societății acțiunile și eventual documentul de plenipotență cel mult până la 26 Martie 1895 la 12 oare a. m.

Totodată se aduce la cunoștință p. t. acționari, că cu opt zile înainte de adunarea generală în localul institutului și în oarele de oficiu se poate inspecționa bilanțul anului 1894 și raportul direcțiunii.

Alba-Iulia, în 18 februarie 1895.

„IULIA“, cassa de economii, societate pe acțiuni.

Direcțiunea.

Contul bilanțului:

Active:		Pasive:	
Cassa în numerar	1751 85	Capital acționar 500 acțiuni a fl. 50	25000 —
Cambii escomptate	139494 60	Depuneri spre fructificare	106196 65
Împrumuturi hipotecare	3899 —	Cambii reescomptate	7441 —
Împrumuturi cu cavenți	1841 —	Interese anticipate	2072 57
Mobiliar	fl. 450.57	Fondul de rezervă	1432 52
10% amortisare	45.06	Fondul de pensii	81 47
Spese de fondare	fl. 374.43	Dividende neridicate	203 97
20% amortisare	74.89	Diversi creditori	508 58
Interese de reescompt anticipate	108 42	Profit curat	5229 58
Spese de protest	3 10		
Spese de proces	114 59		
Interese restante	248 78		
	148166 34		148166 34

Contul profitului și perderilor:

Eșite:		Întrate:	
Interese pentru depun. ridicate	435.27	Interese de la cambii	fl. 9724.10
Interese pentru depun. capital. 4990.30	5425 57	„ împrum. hipotecari	269.57
Interese de reescompt	800 31	„ împrum. cu cavenți	167.09
Salare	875 —	„ depuneri proprii	9.75
Chiria	200 —	de întârziere	932.06
Contribuțiune	976 —	Provisiuni	2726 79
Compet. de timbru	43 32	Competență de scris	491 08
Porto postal	56 17		
Spese curente	264 54		
Amortisare la mobilier	45 06		
Amortisare la spese de fondare	74 89		
Marce de prezență	330 —		
Profit curat	5229 58		
	14320 44		14320 44

Alba-Iulia, din ședința direcțiunii, ținută în 29 Ianuarie 1895.

M. Nicola m. p.,
director.Florian Rusan m. p.,
cassar.D. Cinbulia m. p.,
comptabil.

Direcțiunea:

G. Filip m. p.,
preș.

N. Ivan m. p.

N. Barbu m. p.

I. Fulea m. p.

I. Cirlea m. p.

G. Totoianu m. p.

S'a revăzut și aflat în consonanță cu cărțile duse în ordine deplină.

Alba-Iulia, 4 Februarie 1895.

Membrii comisiunii de supraveghere:

Nic. Cado m. p., A. Mazzuchi m. p., Stef. Crișan m. p., Dum. Furdul m. p., Teod. Lobonț m. p.,
preș.

Candidat de avocat

care posedă limba maghiară și română, poate după 1 Martie a. c. intra în cancelaria avocatului

Vladimir Spataru,
în Verșet.

[854] 1-2

Institut Tipografic T. L. Albini în Sibiu.

A eșit de sub tipar:

Călinarul Poporului

pe anul comun

1895.

Cuprinsul: Călinarul astronomic și bisericesc, cu povești economice pe fiecare lună. — Cronologie pe anul 1895. — Genealogia domnitorilor europeni. — Posta. — Corespondența telegrafică. — Raportul între măsurile nouă și vechi. — Scara timbrelor. Autoritățile bisericești române din Ungaria și Transilvania. — Văduvele, de Delavrancea. — Moțul și Domnul, de Ioan Vesa, învețător. — *Economic*: Ceva despre stăpînirea omidelor; Sirop de smeură și de cireșe. — *Poesii*: Cu flori cu ramuri verzi, (Dedicăție martirilor noștri) de P. Dulfu; Lupta vieții, de G. Coșbuc. — *Partea hașlie*: Oala cu lapte; Anecdote; Răspuns încurcat; Ghicitori. — *Tîrgurile* din Ardeal, Ungaria, Bucovina și România. — *Inserate*.

Numai 20 cr. exemplarul.
Cu trimiterea pe poștă 23 cr.

[852] 1-1

Inștiințare.

Domnii membri ai societății de împrumut și păstrare „AURORA“ sunt invitați a participa la

a XXI-a adunare generală

care va avea loc **Duminecă**, în 24 Martie 1895 la 10 oare a. m. în sala școalei fundanționale populare superioare din Năsăud.

Pentru cazul când această adunare nu s'ar pute ține din lipsa voturilor recerute, prin aceasta se convoacă totodată a doua adunare, care va avea loc în 7 Aprilie 1895 la oara și locul fixat, în care vor aduce hotărîri valabile membrii prezenți.

Ordinea zilei:

[840] 1-3

1. Raportul direcțiunii și al comisiunii cenzurătoare.
2. Statorirea bilanțului pe anul 1894, distribuirea profitului și darea absolutului pentru anul de gestiune expirat.
3. Alegerea alor 2 membri în consiliul administrativ.
4. Alegerea comisiunii cenzurătoare.
4. Propunerile consiliului administrativ și eventual alte propuneri insinuate în sensul statutelor.

Năsăud, 23 Februarie 1895.

Direcțiunea.

„BISTRITANA“,

INSTITUT DE CREDIT ȘI ECONOMII ÎN BISTRITĂ.

CONVOCARE.

Pe baza concluderii subînsemnatei direcțiuni din 25. Februarie a. c. nr. 69 se convoacă prin aceasta a

VIII-a adunare generală ordinară

a institutului de credit și economii „Bistrițana“, — termenul spre ținerea aceleia se defighe pe 23 Martie 1895 la 9 oare dimineața și despre aceasta se încunoștințează p. t. domnii acționari.

Obiectele pertractării sunt:

1. Raportul direcțiunii și al comitetului de reviziune apoi cu acestea statorirea dividendei pe anul de gestiune 1894 și în genere împărțirea profitului curat.
2. Alegerea alor doi membri în direcțiune și anume a unuia în locul celui care conform §-ui 34 din statute va fi sortat eventual realegerea aceluia și a altuia care conform §-ui 35 s'a ales provisor în decursul anului 1894 eventual alegerea aceluia de definitiv.
3. Regularea salariilor funcționarilor.
4. Alte propuneri, ce s'ar mai face.

Bistrița, în 25 Februarie 1895.

Mihaila Mihailasch,
director executiv.

Institutul Tipografic în Sibiu

Strada Măcelarilor Nr. 21.

Biblioteca populară a „TRIBUNEI“.

1. **Pădureanca.** Novela de Ioan Slavici, 12 coale tip., broș., elegant. Un exemplar cu prețul redus dela 40 cr. sau 1 leu la 30 cr. sau 60 bani.
2. **Fata Stolerului** de Matilda Cugler-Poni. Un exemplar 5 cr. sau 10 bani.
3. **Ce n'a fost și nu va fi.** Poveste de I. T. Mera. Un exemplar 4 cr. sau 8 bani.
4. **Pipăruș Pătru.** Poveste de I. T. Mera. Un exemplar 8 cr. sau 16 bani.
5. **Păcălă și tândală.** Anecdote de Silvestru Moldovan. Prețul unui exemplar 3 cr. sau 6 bani.
6. **Jucării și jocuri de copii.** De P. Ispirescu, culegător-tipograf. Un exemplar 25 cr. sau 50 bani.
7. **Tein legănat.** Poveste de Gr. Sima al lui Ión. Un exemplar 8 cr. sau 16 bani.
8. **Golăcărul.** Obiceiurile țăranilor români la nuntă, de Benedict Viciu. Un exemplar 16 cr. sau 32 bani.
9. **Filica a nouă mame.** Poveste de Silvestru Moldovan. Un exemplar 14 cr. sau 28 bani.
10. **Povestea lui Ignat.** Poveste de Silvestru Moldovan. Un exemplar 3 cr. sau 6 bani.
11. **Sfântul Nicolae.** De Matilda Cugler-Poni. Un exemplar 8 cr. sau 16 bani.
12. **Îndărăniul.** Poveste de Silvestru Moldovan. Un exemplar 8 cr. sau 16 bani.
13. **Blăstem de mamă.** Legenda populară din giurul Năsăudului. De George Coșbuc. Un exemplar 6 cr. sau 12 bani.
14. **Bunica** de Bojena Némcová, tradusă din limba boemă de Prof. Dr. Urban Iarník. Un exemplar cu prețul redus dela 1 fl. sau 3 lei la 60 cr. sau 1 leu 20 bani.
15. **Vlad și Catrina.** Poveste de Gr. Sima al lui Ión. Un exemplar 5 cr. sau 10 bani.
16. **Din bătrâni.** Ghicitori, întrebări și răspunsuri, frământări de limbă, adunate de Gr. Sima al lui Ión. Un exemplar 8 cr. sau 16 bani.
17. **Pe pământul Turoului** de George Coșbuc. Un exemplar 8 cr. sau 16 bani.
18. **Căldărușa cu trei picioare.** Poveste franțuzească de Eleonora Tănăsescu, după A. Genevray. Un exemplar 8 cr. sau 16 bani.
19. **Genuștea.** Poveste de I. T. Mera. Un exemplar 8 cr. sau 16 bani.
20. **Un peșitor îndărăniu.** Novela de Björnsterne Björnson. (1856). Un exemplar 4 cr. sau 8 bani.
21. **Prietenul meu Vântură-Teară.** Din novelele californiene ale lui Bret Harte. Un exemplar 8 cr. sau 16 bani.
22. **Scăpăratoarea.** Din povestile lui Andersen. Un exemplar 4 cr. sau 8 bani.
23. **Fata Craiului din cetini.** De George Coșbuc. Un exemplar 4 cr. sau 8 bani.
24. **Strigoaica.** Din fantasiile lui Nicolae Gogol. Un exemplar 20 cr. sau 40 bani.
25. **Draga mamei.** Baladă de George Coșbuc. Un exemplar 10 cr. sau 20 bani.
26. **Taina unei vieți.** De Björnsterne Björnson. (1869). Un exemplar 6 cr. sau 12 bani.
27. **Vecinii.** Din fantasiile lui Nicolae Gogol. Un exemplar 30 cr. sau 60 bani.
28. **Păcălă în satul lui.** Poveste de Ioan Slavici. Un exemplar 10 cr. sau 20 bani.
29. **Sgârșitul.** Comedie de Molière. Un exemplar 40 cr. sau 80 bani.
30. **Lumea proștilor.** Poveste de Silvestru Moldovan. Un exemplar 5 cr. sau 10 bani.
31. **Nusoiu-împărat.** Poveste din popor de „Mărgineanul“. Un exemplar 12 cr. sau 24 bani.
32. **Dina-împărăteasă și peana ei aleasă.** Poveste din popor de „Mărgineanul“. Un exemplar 12 cr. sau 24 bani.
33. **Fulger.** Poveste în versuri de George Coșbuc. Un exemplar 5 cr. sau 10 bani.
34. **Spice de aur.** Culese de dascălul Ioan P. Lazar. Un exemplar 12 cr. sau 24 bani.
35. **Un idil în Roșeni.** Novela de Bret Harte. Un exemplar 8 cr. sau 16 bani.
36. **Baba iadului.** Poveste în versuri de Ioan Moța. Un exemplar 8 cr. sau 16 bani.
37. **Prințesa fermecată.** Poveste în versuri de P. Dulfu. Un exemplar 10 cr. sau 20 bani.
38. **Dina mărgărelelor.** Poveste în versuri de Ioan Moța. Un exemplar 12 cr. sau 24 bani.
39. **Doi copii.** Poveste de Ioan Moța. Un exemplar 10 cr. sau 20 bani.
40. **O partidă în patru.** De Antonio Ghislanzoni. Un exemplar 12 cr. sau 24 bani.
41. **Posacul bun de inimă.** Comedie în 3 acte de Carlo Goldoni. Tradus de Domnișoarele Al. și Luc. I. Romanescu. Un exemplar 25 cr. sau 50 bani.
42. **Croitorul și cei trei feciori.** Poveste de Ioan Moța. Un exemplar 15 cr. sau 30 bani.
43. **Mica Fadetă.** De George Sand. Un exemplar 40 cr. sau 80 bani.
44. **Rusalin pécourarul.** Poveste de Nicolae Trimbițoiu. Un exemplar 22 cr. sau 44 bani.
45. **Roma invinsă.** Tragedie în 5 acte de Alexandru Parodi. Tradusă de I. L. Caragiali. Un exemplar 24 cr. sau 48 bani.
46. **Clara Milici.** Novela de I. Turghenev. Traducere din limba rusă de Ensa Hodoș. Un exemplar 40 cr. sau 80 b.

O sută de ani. De Ioan Slavici. Un exemplar 8 cr. sau 16 bani.

Celor-ce cumpără un număr mai mare de exemplare, cu deosebire librarilor și preste tot vânzătorilor, se dă rabatul cuvenit.

Pentru tipar responsabil Iosif Marschall.

Institut tipografic în Sibiu.

A eșit de sub tipar și se află de vânzare la Institutul Tipografic în Sibiu

MEMORIALUL

arhiepiscopului și metropolitului

Andrei baron de Șaguna

sau

luptele naționale-politice ale Românilor

1846—1873

de

NICOLAE POPEA,

archimandrit-vicar arhiepiscopesc.

Tomul I.

Prețul 1 fl. 30 cr.